

Глава XI

813

Като по чудо, след три дни архиепископът стана на крака,
а след десет дни ^{в поднощието на транеизца} ~~пред портите на дома му~~ се струпа многочислен народ.

Търновци искаха да изпратят с китки и синовна обич светия старец на дългия, неизвестен път. Една кочия беше приготвена за високите пътници: Василий, ^м презвитер Константин и ~~коме-статбул~~ ^{Евзирх} Сергей, а друга за царските подаръци до папата. Протопоп ^{Григорий} Григорий и един млад калугер пренасяха и грижливо нареждаха в кочията тежките восъчни пити, копринените ^{метове} ~~платна~~, кожените киси със злато и сребро, ^{свещите сребро} ~~латтайските платове~~... Зад кочията бяха наредени няколко ^{чифта} ~~породисти коне~~ и мулета, също царски подаръци.

Навалицата всеки миг ставаше все по-голяма. Яркоцветните руби и забрадки на жените се люлееха като широка пъстра вълна. Бликаци от любопитство, търновци се блъскаха с лакти, дъреха по-удобно място. Със широко отворени ^{очи} ~~се~~ мъчеха да отгатнат какво може да съдържа всяка ракла, шъпнеха си над ухото, когато някой знатен конник слизаше пред портата и изчезваше сред поклоните на иноци и дякони.

- Кой е този? Кой е този?

- Великият примикюр Михаил.

- Гледай, гледай само как тежко върви, как важно се клатят насам-натам, вълсите му стигат комай до плещите.

- Ами този?

- Севаст Селимир... Знаеш ли, че той бил богомил?

- Не думай!

- А този кой е?

- Великият боляр Саца... Този човек няма остаряване...

- Та кога пък е станал от великите?